

23.8.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepřičítá, v jehož duchu není záludnosti. (Ž 32,1-2) Haleluja!

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, také dnešního jitra jsi nás pozval, abychom stanuli před tvou svatou tváří, a dokořán jsi nám otevřel svůj dům. Není to samozřejmost, ale tvá veliká milost. Nám všelijak hříšným a poznamenaným lidem podáváš svou ruku. Přivádíš nás ke zdroji pravého života, který nemůžeme nikdy nalézt sami u sebe ani v tom, co my lidé tvoříme. Veškeré naše umění i naše schopnosti před tvým dílem blednou. Vše, nač my lidé spoléháme, jsou vratké a falešné opory, když ty nám nabízíš společenství. Vyznáváme, že jsme tě svým životem zarmucovali a že i dnes stojíme před tebou obtíženi vinou. Vyznáváme, že jsme v minulém týdnu nebyli tvými poslušnými syny a dcerami, ale spíše jsme si chodili vlastními cestami. Přesto ses nás nezřekl a přivedl jsi nás až sem. Prosíme, soustřeď naše smysly, abychom nebyli vnitřně nepřítomnými a hluchými posluchači, ale abychom aktuálně zaslechli tvé Slovo, které probouzí k životu. Amen

1. ČTENÍ Iz 5, 1-7

PÍSEŇ 440 Ozvi se, Pane můj

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty nás vedeš k tomu, abychom byli ochotni sebe sama vidět v tom správném světle. Pomáhej nám k opravdovému křesťanskému životu v pokání, pokorném následování tebe i k vyzrálému svědectví životem i slovem.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, chraň ty sám svou církev před tím, aby se v pošetilé sebe-spokojenosti neminula se svým nejvlastnějším posláním – svým vlastním příkladem vybízet k pokání, ukazovat k vnitřní obnově člověka a vést ke službě. Dávej, prosíme, poznávat svou vysvobozující blízkost těm, kdo žijí v úzkosti, nemoci, nouzi, na které doléhá beznaděj, opuštěnost. Prosíme za naši zemi, aby byla místem pro dobrý a pokojný život. Prokaž milost všemu svému stvoření. Voláme společně k Bohu Otci slovy modlitby Páně: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Jako posláni slyšte slova Pána Ježíše Krista z Evangelia podle Matouše: Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. (Mt 7,21)

POŽEHNÁNÍ Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

PÍSEŇ 485 Král věčný nás požehnej

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 21, 28-31

„Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ Odpověděli: „Ten první!“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.“

Co si myslíte? Jeden člověk, dvě děti, obě pošle na svou vinici, tomu prvnímu se nejdříve nechce, ale pak toho lituje a jde, tomu druhému se chce, ale pak nejde. Kdo je tedy v Božích očích lepší? Ten první! A proč? Protože toho pak lituje a jde.

Tak a jdeme na to, proč bychom i my měli litovat toho, když se nám nechce a pak jít.

No právě proto. Protože projevená lítost je víc než to, když pak člověk nejde, protože lítost nad tím, když se mi nechce, je víc než říct, že půjdu a pak nejít, a protože i celníci a nevěstky nás předcházejí do Božího království.

No dobře, ale proč my. Protože i nás Bůh volá, ne člověk, ale Bůh. A volá nás k tomu, abychom šli a volá nás proto, že nás tu chce mít a volá nás tak, že i celníci a nevěstky jdou před námi.

A jak je to možné? No, protože si i celníci a nevěstky váží každého nejen našeho pozvání a jdou, i když si myslí, že toho třeba nejsou hodni. A jdou, protože je to třeba i zajímavá.

Podívejme se však na ty dva syny pěkně zvlášť. Ten první na otcův pokyn zareaguje negativně. Nechci. Vzepře se jeho autoritě. Nejde jen o lenost či nezáměr. Jde o pohrdání vlastním otcem. A spolu s tím i to, že nečiním Boží vůli. O to, co po mně Bůh požaduje, se nestarám. Dělán jediné to, co prospívá mně samotnému. Takový postoj asi všichni dobře známe. V naší zemi je velice rozšířený. To synovo jasné ne však také naznačuje, že si ve své svévoli na nic nehraje. Nic nepředstírá. Na vinici pracovat nechci a nebudu. Takové je jeho rozhodnutí, jeho program. Život bez poslušnosti Otce, život ve svévoli a v pohrdání Stvořitelem a Pánem světa. Ale všimněme si, že i při tom zjevném pohrdnutí Otcem nepřestává ten hoch být jeho synem. Otec se tohoto svého synka nezřekl. I když ho jeho vlastní syn svým odmítnutím tak ponížil, má ho pořád rád. Úplně stejně, jako ani dnes nepřestal mít rád všechny své syny a dcery, kteří mu také dovedou dávat najevo, že o něj nestojí a svůj život si organizují sami.

Pojďme nyní ke druhému synovi. Jak odpoví on na výzvu svého Otce? Na první poslech se zachová docela jinak. Na příkaz svého otce odpoví taky jednoznačně: Ano. A nejen ano; dokonce řekne: „Ano, pane.“ Ve svém otci vidí svého pána. Pracovat na vinici svého otce a pána je pro něj čest a samozřejmost, o které nediskutuje. Na první poslech je vzorem poslušnosti a řekli bychom si – takhle to má

být. Tak je to správné. Hrdě a hlasitě se hlásit k Bohu Otci a odhodlaně se dát do jeho služby. Kdyby tak takových bylo co nejvíce! Jenže to podobenství nám připomíná, že první dojem, první zkušenost může velice klamat a je nebezpečné na ni jednou provždy vsadit. V případě obou synů se jejich postoj – v rozporu s jejich prvním slovem – radikálně mění.

Vraťme se k prvnímu synovi. K němu má směřovat naše pozornost nejvíc. S ním se cosi rozhodujícího stane. Cosi se v něm radikálně promění. On má cosi navíc, co jej posouvá blíž k Božím království. Pak toho litoval a šel. Tady je to nejpodstatnější, co máme z podobenství vyčíst. Ten bezbožný člověk, který pohrdl otcem, činí pokání. Mění se, nebo ještě lépe – je změněn. A po této změně jde, aby konal svou službu na Boží vinici, službu, na kterou zprvu ani nepomyslel. Taková změna je možná u každého. Jen jde o to, jestli tomu důvěřujeme. Jestli to skutečně považujeme za možné. Jestli takovou změnu dovedeme u člověka čekat a jestli k ní chceme druhé vést. Ale i když odpovíme správně, jak se to od nás očekává, přesto to samo o sobě nestačí. Ano, jistě je to ten první, kdo splnil otcovu vůli, jistě je to právě on. Ale nestačí jen správně odpovědět. Je třeba se sebou udělat to, co chce Bůh. Činit pokání. Vyznat, že si sám se sebou nevystačím. Že si nevystačím ani jen se svou dobrou vůlí, ani jen se svým programem, třebas tím nejušlechtilejším.

Kde člověk před Bohem v pokání složí svůj život, i když je v něm tolik nepovedeného a pokaženého, tam činí Otcovu vůli. Tam se přibližuje Božím království, a tam dokonce předbíhá i ty dobré, se sebou spokojené a pyšné. Tam se děje něco, co člověka mění. Tam se děje to, co bychom chtěli asi všichni, aby se celý svět obrátil a šel tam, kam my. I když se mu třeba nechce.

Zpět však k projevené lítosti. Pak toho litoval a šel. A čeho všeho litujeme my a pak nakonec jdeme. A faráři, začni hezky u sebe. Já například nelituji toho, že jsem sem šel, ale úplně jiných věcí. Lituji toho, že jsem po konci svých studií přestal číst, a navíc hrát divadlo, které mi jeden čas hodně pomáhalo, ale zato jsem začal psát a kázat jako o život, i když dnešní doba je už někde jinde. Lituji toho, že jsem jednu svou bývalou spolužačku nenavedl do vikariátu v naší církvi trochu dřív, už jsme mohli být někde jinde. A lituji toho, že jsem i vám některé věci neřekl o něco dřív, už to tu mohlo být trochu jinak. Spisovatel Viktor Fischl ve své Písni o lítosti napsal něco v tom smyslu, že jsme malí páni. Jsme a nejsme nebo spíš jak na co. Umíme, umíte opravit faru, ale dostat do ní lidi, to už je horší. Dnešní doba, ale i celý svět je už někde jinde a má jiné starosti než my, co tu stále jsme. Nemění se lidé, mění se doba a spolu s ní i lidé, co v ní žijí. I já jsem se musel radikálně změnit, abych vůbec mohl pracovat v církvi a mezi lidmi, jen jsem se změnil asi až moc.

A teď mi něco chybí. Příležitost k nápravě, začít hezky od začátku, restartovat původní očekávání, a především trochu zpomalit. A nebýt karantény, tak fakt nevím. A nebýt příletu z a do Jimramova, tak nevím už vůbec.

Jedinou cestou je tak účinné pokání a lítost. A jít. Pak toho litovat a jít. Litovat toho, že se mi sem zprvu vůbec nechtělo, pak udělat některé věci jinak a nakonec jít. Litovat toho, že tu člověk až příliš často dává najevo svou nespokojenost, ale ne s tím minulým stavem, ale s tím současným, a být trochu víc spokojen.

Takže jak z toho ven. Pak toho litoval a šel. Litoval toho, co řekl nebo spíš neřekl a šel. Zatímco ten druhý nakonec nešel, i když řekl, že půjde. Co je lepší, už víme. Litovat a jít. Ale kam?

Nebo spíš ke komu? Na celém tom podobenství není nejzajímavější kontrast mezi slovy a činy, nechce se mi a nakonec šel, chce se mi a nakonec nešel, ale ten vnitřní zápas, co vede člověk sám se sebou.

Mezi tím, co všechno řekl nebo udělal špatně a co by měl říct nebo udělat teď. Mezi prostým omlouvám se a hledáním viníka na té či oné straně. Mezi začátkem a koncem.

Ale na to jsme malí páni a jedinou pomocí nám může být pomoc shůry, ať už jí je sám Pán Bůh anebo ti, kteří přicházejí spolu s ním.

A posílají nás hezky na tu jeho vinici.

PÍSEŇ 384 Pomoz mi, můj Pane, 452 Za dar Slova,